

Set i mig

Dij, 8/12/2011 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

L'avió, una mica abans d'aterrar, sobrevola la ciutat de Roma. Des de la finestra, n'observo les artèries i el dibuix dels edificis que componen el pla urbà. Per sobre de tots ells, destaca la basílica del Vaticà, amb la cúpula immensa de Michelangelo i l'el·lipse de la columnata de Bernini. Hores més tard, assisteixo al vestíbul de l'aula Nervi, en territori vaticà, a la inauguració de l'exposició **«Gaudí i la Sagrada Família. Art, ciència i espiritualitat»**, que es mostra a l'espai que rep el nom de braç dret de Carlemany. Assisteixen a l'acte personalitats rellevants del Vaticà, com el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell de la Cultura; de l'Església catalana, com el cardenal Lluís Martínez Sistach, els arquebisbes Jaume Pujol i Joan Enric Vives així com l'abat de Montserrat; de la societat catalana amb els màxims representants de la Fundació Joan Maragall i de la Fundació de la Sagrada Família; de la política catalana, encapçalada pel president de la Generalitat Artur Mas; de l'Estat espanyol, per l'ambaixadora al Vaticà. Deixo la resta d'informacions, que podeu trobar a les cròniques de l'esdeveniment, per centrar-me en una idea exposada pel cardenal Ravasi, en el seu parlament brillant. Afirmo que Gaudí utilitza com a mesura per als seus treballs el set i mig. El significat, més enllà dels aspectes arquitectònics i tècnics, s'endinsa en el simbolisme teològic. Si el número 7 apunta a l'obra ben feta, acabada, i al procés de construcció, el número 8 significa l'escatologia, el regne futur, la plenitud. **El set i mig pretén anticipar en el present el regne futur, construir en la matèria visible la presència de l'invisible, tancar en el fragment l'absolut de Déu.** Aquest és el paper de l'art, que obre escletxes d'eternitat en la fragilitat dels materials, que desplega horitzons il·limitats en els contorns precisos dels objectes. El set i mig escapa del set apuntant cap a alguna cosa més enllà d'ell mateix, que transcendeix la seva mateixa obra, però no arriba al vuit, que és la plenitud.

Penso que aquest és el desafiament de l'art, de la pastoral, de l'evangelització. Si ens tanquem en el nostre món immediat, perdem el contacte amb la transcendència i la vista dels espais infinits als quals som cridats. Si ens situem en l'escatologia, en la vida futura, sense el pont del set i mig, ens allunyem de l'encarnació i de la vida present. El missatge es torna incompreensible. **Cal decidir-se pel camí del set i mig**, és a dir, optar per l'aquí, anticipant l'allà transcendent, i per l'ara, avançant els béns futurs. L'art en la seva expressió màxima ho aconsegueix. Entrar al temple de la Sagrada Família, construït de materials coneguts, ens trasllada a l'àmbit del que és desconegut. El que és temporal apunta al que és etern. El que és relatiu s'obre al que és absolut. El que és humà es torna diví. L'anunci de l'evangeli segueix els mateixos paràmetres. La paraula dels homes enclou a les seves entranyes la paraula de Déu. En la història de cada persona, es descobreixen les empremtes divines. En la maqueta del temple, que es mostra en l'exposició magnífica que visito, s'observa que la torre més alta correspon a Jesucrist. Després hi ha les quatre torres corresponents als quatre evangelis, seguida per la torre dedicada a Maria, la mare de Jesús. Ella no està per sobre de la paraula de Déu, sinó que il·lumina la seva vida a través d'ella, l'escolta i la posa en pràctica.